

Arrest

nr. 187 901 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U werd geboren op 21-03-1994 in Mogadishu. U bent etnisch Abgal, Hawiye. U hielp uw vader in zijn winkeltje. In juni 2014 bent u gehuwd met Deqo Abdullahi Hussein in Mogadishu, en u heeft geen kinderen. Op 13-08-2015 werden u en drie andere jongeren aangesproken door vier leden van Al-Shabaab die jullie wilden rekruteren. Eén van jullie vroeg wat jullie doen zouden moeten doen als werk en ze zeiden dat jullie zouden moeten doen wat jullie gevraagd wordt, zoals iemand vermoorden, een aanslag plegen, of info verzamelen. Jullie antwoordden dat jullie erover zouden nadenken, waarop die leden van Al-Shabaab zeiden dat jullie niets mochten zeggen over wat er gebeurd is. U ging naar huis, waar u moest binnenblijven van uw vader.

Één van de leden van Al-Shabaab belde u die avond nog, om uw antwoord te weten. U zei dat u wist dat hij u zou vermoorden als u zou weigeren en vroeg meer tijd om na te denken. U vroeg aan uw vader

wat te doen en hij zond u naar uw tante in het district Karaan op 14-08. Uw tante raadde u aan om binnen te blijven. U nam een nieuw nummer, maar op 29-08 ontdekten ze uw nieuw nummer. Uw tante vroeg u die dag om naar een winkel in de buurt te gaan. Toen u naar buiten ging, zag u twee mannen staan. Ze merkten u op en begonnen op u te schieten. U werd niet geraakt en u bleef rennen tot de Burka Diikow-wijk. U ging binnen in het huis van een vreemde. U zag daar een vrouw en u vroeg haar om u te redden. Ze ging onmiddellijk akkoord. De twee mannen zochten u nog gedurende 10 minuten, maar deden geen huiszoekingen omdat er een politiekantoor in de buurt was. Toen de zon onderging, vroeg u die vrouw om uw oom te bellen. Uw oom kwam u halen met twee politieagenten terwijl u via telefoon aanwijzingen gaf in welk huis u zat. Uw oom nam u mee naar zijn huis in Hamar Weyne en besprak uw probleem met uw vader. Op 14-09 zei uw oom dat u niet langer kan blijven en dat u zou weggestuurd worden. U bent op 14-09-2015 met het vliegtuig vertrokken naar Djibouti, vanwaar u opnieuw het vliegtuig nam naar Turkije. Vandaar nam u het vliegtuig naar België. U kwam aan in België op 14-09-2015 en vroeg er op 24-09-2015 asiel aan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voorvervolgung, zoals bedoeld in de Geneefse Vluchtelingenconventie, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de door u geopperde feiten in het kader van uw asielerelaas geenszins geloofwaardig en aannemelijk bevonden worden.

U verklaarde dat jullie [u en enkele vrienden] in een bar thee zaten te drinken toen vier jongens van jullie wijk, leden van Al-Shabaab, naar jullie toe kwamen en jullie wilden rekruteren (gehoorverslag CGVS, p. 8). U gevraagd of ze gemaskerd waren, verklaarde u dat ze niet gemaskerd waren (gehoorverslag CGVS, p. 12). U verklaarde dat die jongens welgekend waren in de wijk en dat ze zich al in 2006 aansloten bij Islamitische Rechtbanken, dat zich uiteindelijk verdeelde in groepen, waaronder Al-Shabaab (gehoorverslag CGVS, p. 8). Ze stelden zich voor als mensen van de Islam (gehoorverslag CGVS, p. 11). U verklaarde dat die jongens u goed kenden omdat jullie in dezelfde wijk woonden. U verklaarde dat jullie over het aanbod zouden nadenken, waarna een Al-Shabaablid u nog die avond belde om uw antwoord te weten en u zei dat u nog tijd wou om erover na te denken (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde dat ze [Al-Shabaableden] u nog belden en u geld beloofden, waarna ze later zeiden dat u hun project deed mislukken (gehoorverslag CGVS, p.15). U verklaarde verder dat u naar uw tante ging om onder te duiken, en dat twee Al-Shabaableden op u begonnen te schieten toen u buitenkwam (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd of het normaal is dat Al-Shabaab zo rekruteert, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat ze zo mensen benaderen en overtuigen (gehoorverslag CGVS, p. 14). **Het dient opgemerkt te worden dat deze rekruteringswijze zeer onwaarschijnlijk en onhandig lijkt voor een georganiseerde terreurorganisatie zoals Al-Shabaab.** Dat ze zich immers zomaar zouden komen voorstellen [ongemaskerd] in een bar als 'mensen van de islam' [wat weinig aan de verbeelding overlaat], om jullie te komen rekruteren, zonder blijk van enige interesse van jullie kant, komt uiterst bevreemdend over. Verder kan men zich ernstig afvragen waarom ze precies u wilden rekruteren. Aangezien u verklaarde dat die Al-Shabaableden u goed kenden, en u hen, zouden de bewuste leden van Al-Shabaab redelijkerwijs kunnen verwachten of weten dat u op z'n minst zou twifelen over hun aanbod. U verklaarde voorts dat, nadat de leden van Al-Shabaab u hadden benaderd, dezen bang waren dat u naar de overheid zou gaan (gehoorverslag CGVS, p. 15). **De Al-Shabaableden lijken op een onhandige manier vooral zelf het probleem gecreëerd te hebben, door zich zomaar voor te stellen als mensen van de Islam, u dan geld aan te bieden, u dan plots te zeggen dat u hun project deed mislukken [door geen antwoord te geven] en u dan te willen vermoorden. Uw verklaringen geven geenszins blijk van reële situaties.** Het is immers geenszins onredelijk te verwachten dat een georganiseerde terreurorganisatie zoals Al-Shabaab voorzichtiger zou zijn in hun rekruteringsproces. **Indien deze manier het normale rekruteringsproces van Al-Shabaab zou zijn [zich zomaar voorstellen aan mensen van de wijk als mensen van de Islam], zou het zeker niet ondenkbaar zijn dat leden van Al-Shabaab in Mogadishu snel ontmaskerd zouden worden. Bovendien komt het uiterst bevreemdend over dat die vier Al-Shabaableden jarenlang uit de handen van de autoriteiten zouden kunnen blijven, wanneer ze zo bekend zijn in de wijk als Al-Shabaableden** [zo verklaarde u zelf dat deze personen zich reeds in 2006 aansluiten bij Islamitische Rechtbanken en dat ze welgekend zijn in uw wijk]. U verklaarde dat enkele Al-Shabaableden jullie wilden rekruteren (gehoorverslag CGVS, p. 8), dat jullie over het aanbod zouden nadenken, waarna een Al-Shabaablid u nog die avond belde om uw antwoord

te weten en u zei dat u nog tijd wou om erover na te denken (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde dat ze [Al-Shabaableden] u nog belden om te vragen wat uw antwoord was, waarop u "ok" zei en tijd vroeg om na te denken. U verklaarde dat ze u nog eens belden en zeiden dat u het project deed mislukken, dat u een spion bent van de regering en dat u wel weet hoe zij omgaan met spionnen (gehoorverslag CGVS, p. 15). U gevraagd waarom u hun project deed mislukken, aangezien u nooit weigerde, verklaarde u dat ze [Al-Shabaab] bang waren dat u naar de overheid zou gaan. U verklaarde verder dat u naar uw tante ging om onder te duiken, en dat twee Al-Shabaableden op u begonnen te schieten toen u buitenkwam (gehoorverslag CGVS, p. 9), hoewel er een politiekantoor in de buurt was en ze u later niet durfden zoeken in elk huis omdat ze het risico liepen gevat te worden door de politie (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd waarom ze direct op u begonnen te schieten, gezien u nog niet geweigerd had (gehoorverslag CGVS, p. 16), verklaarde u dat die mensen ofwel verwachten dat je zegt: "laat me met rust", ofwel dat je met hen samenwerkt, dat ze geen aarzelend antwoord verwachten of dat je rond de pot draait, en dat ze besloten u te doden toen u de laatste keer dat u met hen praatte hard antwoordde en uw telefoon afzette. **Uw verklaringen worden uiterst onwaarschijnlijk en ongeloofwaardig bevonden.** Dat ze u zo plots wilden vermoorden omdat ze geen aarzelend antwoord verwachtten en dachten dat u naar de autoriteiten zou gaan weet geenszins te overtuigen. Dat ze dachten dat u met die info naar de autoriteiten zou gaan, komt immers uiterst bevreemdend over gezien u blijkbaar al jaren wist wie die leden van Al-Shabaab waren, hen kende en gedurende die hele tijd niet naar de autoriteiten was geweest. **Het dient opgemerkt te worden dat Al-Shabaab zelf aanzienlijk de kans vergroot dat u naar de autoriteiten gaat door deze aanpak en benadering. Dat u verder blijkt te weten dat ze geen aarzelend antwoord verwachten, maar dan toch aarzelend antwoordt, komt onlogisch en irreëel over.**

U verklaarde dat u, nadat de twee Al-Shabaableden op u begonnen te schieten, het huis van een vreemde binnenging (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde dat u binnenging en zei **"Als je me vandaag redt, is het net alsof je je eigen zoon redt"**, waarop ze **"ok"** antwoordde. U geconfronteerd met het feit dat dat vreemd huis evengoed een huis van een Al-Shabaablid kon zijn (gehoorverslag CGVS, p. 17), verklaarde u dat dat kon zijn, maar dat u bang was en dat u binnenging uit vrees, om u te verstoppen, waarna u plots verklaarde **dat u dat huis kende**. Het feit dat u eerst verklaarde dat het een vreemd huis was, waarna u verklaarde dat u dat huis kende, is tegenstrijdig. Dat u verder zomaar het huis van een vreemde binnenwandelt, de bewoonster vraagt om u te redden waarop zij simpelweg "ok" antwoordt, getuigt geenszins van reële situaties. Het is immers niet onredelijk te verwachten dat die bewoonster niet zomaar "ok" zegt als een wildvreemde man haar huis binnen komt stormen, geen verdere vragen zou stellen of tijd zou nodig hebben om na te denken over de situatie en haar eigen veiligheid.

U gevraagd of u er ooit aan dacht om naar de politie te gaan met de namen [van de Al-Shabaableden die u kende] (gehoorverslag CGVS, p. 13), verklaarde u dat men zich niet bemoeit met hun zaken, dat de politie hen misschien zal arresteren als ze aangegeven worden, dat ze levenslang krijgen of gedood worden, maar dat ze uiteindelijk zullen ontdekken wie hen aangegeven heeft, dat ze je nooit zullen vertrouwen en dat je nooit zou veilig zijn. U verklaarde verder dat, zelfs als men die Al-Shabaableden aangeeft, de politie hen niet zal vinden in hun huis en dat iedereen bang is voor zijn eigen leven en zich niet bemoeit met hun zaken. U gevraagd of u [nadat Al-Shabaableden op u schoten] naar de politie bent gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 17), antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat u het district van Karaan verliet en naar Hamarweyne ging nadat ze u aanvielen. U gevraagd waarom u niet naar de politie gegaan bent, het feit indachtig dat uw oom wel twee politieagenten bij zich had, verklaarde u dat die twee politieagenten geen agenten van Karaan-district waren maar agent van Hamarweyne en dat ze meekwamen met uw oom omdat uw oom vroeg hem te verdedigen en omdat u in een vreemd huis zat waar geen auto's bij konden komen. U gevraagd of u dan uw zaak niet kon uitleggen aan de politie van Hamarweyne, verklaarde u dat u uw oom moest informeren voor u naar het politiekantoor kon gaan en dat het uw oom is die de politie kon informeren. U verklaarde dat u niet uit het huis in Hamarweyne kon om naar de politie gaan, want u was bang gedood te worden in Hamarweyne zelf. U gevraagd of u het dan niet kon uitleggen aan uw oom en of hij dan niet naar de politie kon gaan, verklaarde u dat, zelfs als u het vertelde aan uw oom en hij naar de politie zou gaan, ze zouden vragen wie die mannen zijn en waar hun huizen zijn, dat men nooit weet waar ze zijn en dat uw oom bovendien vreesde voor zichzelf terwijl hij u hielp het land uit te smokkelen, dat hij gedood zou worden als hij zich bemoeide met hun zaken en dat hij problemen vermeed. U gevraagd of u de namen van die Al-Shabaableden niet kon geven aan de politie, verklaarde u dat u hen dat kon vertellen toen u vertrok, maar dat uw oom zich niet wou bemoeien, dat hij bang was zelf een doelwit te worden, dat hij niet wou tussenkomen en dat hij dacht dat hij zijn leven in gevaar zou brengen als hij u helpt en iets meer doet. **Het dient opgemerkt te worden dat uw verklaring dat u niet naar de politie kon gaan omdat de twee politieagenten die uw**

oom vergezelden van het Hamarweyne-district waren en niet van het Karaandistrict [waar de aanval zich afgespeeld had] een bureaucratisch verschil betreft dat bezwaarlijk als een reden kan gezien worden om de politie niet in te lichten, zeker in een geval van leven of dood. Dat uw oom dan verder niet naar de politie kon gaan met de info die u had, omdat hij voor zichzelf vreesde door u te helpen, weet ook geenszins te overtuigen. Uw oom was immers zelf al [zeer] betrokken bij uw zaak door het feit dat hij u kwam redden met twee politieagenten en u een halve maand liet onderduiken bij hem. **Dat u dan verder de politie niet inlichtte omdat u vreesde voor uw eigen leven, weet geenszins te overtuigen aangezien Al-Shabaableden u hoe dan ook wilden vermoorden** en u door de politie in te lichten zelfs redelijkerwijs een grotere kans op overleven zou hebben als die mannen gevat zouden worden. Dat u de politie niet kon inlichten omdat u het huis niet uit kon in Hamarweyn, wordt verder bezwaarlijk als reden gezien, aangezien u de politie immers ook telefonisch kon bereiken, en deze reeds betrokken was, toen uw oom u kwam ontzetten. **U heeft geen enkele poging gedaan om de politie te contacteren, hoewel u vier namen van Al-Shabaableden kende** (gehoorverslag CGVS, p. 8) **en twee politiemannen reeds met uw oom waren meegekomen om u te ontzetten. Dat die politiemannen bij deze reddingsactie zich verder helemaal geen vragen zouden stellen, of zich volledig afzijdig zouden houden na deze situatie, komt uiterst ongeloofwaardig over en getuigt geenszins van reële situaties.**

U gevraagd of uw familie nog problemen met Al-Shabaab heeft gehad na uw vertrek, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat ze niets deden tegen hen (gehoorverslag CGVS, p. 18), dat ze altijd de persoon proberen te krijgen die ze viseren, dat ze hun doel zullen opjagen en dat dat alles is, dat er in jullie huis enkel uw vader is, uw vrouw en broer en zus en niemand anders. U verklaarde dat Al-Shabaableden bij het huis van uw tante stonden, dat u niet weet hoe ze dat wisten [dat u zich daar schuilhield] (gehoorverslag CGVS, p. 9). U gevraagd hoe het komt dat Al-Shabaab u vond in het huis van uw tante en niet in het huis van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 18), verklaarde u plots dat er in Karaan [waar uw tante woonde] veel spionnen zijn en dat je nooit weet wie met hen werkt, en dat u in het huis van uw oom niemand kon contacteren. Het feit dat u enerzijds verklaarde niet te weten hoe Al-Shabaab wist dat u zich schuilhield bij uw tante, en anderzijds dat er veel spionnen in dat district wonen, is tegenstrijdig zijn en het dient opgemerkt te worden dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vragen die u gesteld worden. Dat Al-Shabaab u verder met rust zou laten terwijl u bij uw oom onderdook, komt verder bevreemdend over gezien het feit dat uw oom u openlijk kwam ontzetten met twee politieagenten.

Verder zijn er enkele interne tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het CGVS.

U verklaarde dat leden van Al-Shabaab u belden op 13 en 14 augustus (gehoorverslag CGVS, p. 15). U heeft echter niets vermeld van dit tweede telefoontje tijdens uw asielrelaas (gehoorverslag CGVS, p. 9): u verklaarde toen dat ze u aanspraken op 13-08-2015, dat ze u die avond nog belden en dat u op 14 augustus naar uw tante in het district Karaan ging, waarna ze ontdekten dat u daar onderdook op 29 augustus. **Het is niet onredelijk te verwachten dat u zou vertellen hoeveel keer u bent gebeld door Al-Shabaab wanneer u uw volledige verhaal vertelt en des te meer gezien dit tweede telefoontje de directe aanleiding was voor Al-Shabaab om u te vermoorden.**

U verklaarde dat u na het eerste telefoontje [avond van 13-08] uw telefoon afzette op aanraden van uw vader en dat uw vader u naar het Karaan-district bracht op 14-08 (gehoorverslag CGVS, p. 9). U verklaarde later echter dat u een tweede keer gebeld werd tijdens de nacht van 14-08 op 15-08 (gehoorverslag CGVS, p. 15). **Het feit dat ze u konden bellen, hoewel u verklaard had uw gsm afgezet te hebben, is tegenstrijdig.** U verklaarde voorts dat u hoorde op 14-08 dat uw vriend Mahad vermoord was (gehoorverslag CGVS, p. 11), hoewel u kort erna verklaarde dat Mahad vermoord werd op 15-08 (gehoorverslag CGVS, p. 12).

Daarnaast is er een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) en de verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor op het CGVS.

U verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS dat twee mannen op u begonnen te schieten en u achtervolgden nadat u bij uw tante was ondergedoken (gehoorverslag CGVS, p. 9). Tijdens het gehoor op de DVZ heeft u echter helemaal niets over deze aanval vermeld (zie: 'Vragenlijst CGVS', punt 3.5, in administratief dossier). U gevraagd waarom u niets van die aanval op de DVZ gezegd heeft, verklaarde u dat u niet genoeg tijd had om alles uit te leggen en dat u niet in detail kon

gaan (gehoorverslag CGVS, p. 17). **Het dient echter opgemerkt te worden dat deze aanslag op uw leven, waarbij op u geschoten werd, de kern vormt van uw asielrelaas en deze gebeurtenis moeilijk als een detail van uw asielrelaas kan beschouwd worden. Dat u dit volledig onvermeld laat tijdens het interview op de DVZ, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde feiten in het kader van uw asielrelaas.**

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters.

Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende

bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 december 2016 in een eerste middel een schending aan van "artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen

van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appreciatiefout, miskenning van het proportionnaliteitsbeginsel".

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoekers relaas onwaarschijnlijk is omdat het zou getuigen van onhandigheid door Al Shabaab bij de rekrutering, stelt het verzoekschrift vast dat deze appreciatie van verweerder geen steun vindt in de informatie uit het administratief dossier. Bovendien meent verzoeker dat verweerder de macht van het leger en de politie overschat en dat deze uit het oog verliest dat *"als leden van A.S. "verraden" worden aan de overheid, dat dan de gevolgen dramatisch zijn voor de overdragers. (pag.13)"*.

Verzoeker voert voorts aan dat uit de algemene informatie blijkt dat Al Shabaab nog zeer ongenaakbaar is in Mogadishu. Zo haalt hij aan dat Al Shabaab diep geïnfilteerd is in het Somalische leger, de politie en de regering, dat er te weinig politie is, dat er geen efficiënte terrorismebestrijding is, dat bedrijven belasting dienen te betalen aan Al Shabaab, dat er algemene dreiging vanwege Al Shabaab was in september 2015 en dat buitengerechtelijke executies van burgers door Al Shabaab een realiteit zijn.

Voorts stelt het verzoekschrift dat *"het voor A.S. gebruikelijk [is] in 3-4 fasen te recruterende, eerst een eerst benadering, als "kameraden", waar het religieuze naar voor geschoven wordt, dan, indien dat niet werkt wordt geld voorgesteld en tenslotte, als men steeds weigert mee te werken, dan doden ze."*, in tegenstelling tot de veronderstelling van verweerder. Verzoeker herhaalt dat *"openlijk en expliciet weigeren, bestraft wordt met de dood, en dat het doen alsof hij aarzelde de enige wijze was om zichzelf te redden"*. Verzoeker merkt nog op dat *"het Politiekantoor een 20 minuten bij zijn tante vandaan was. Dat dit dichtbij zonder al te dichtbij te zijn. Het Politiekantoor "dichtbij" was in de buurt waar hij zich verstopte, waar ze niet durfden alle huizen te doorzoeken."* Verzoeker benadrukt dat hij de mensen in het huis waar hij binnen vluchtte niet kende maar dat hij wist dat ze moslim waren. De oude dame bij wie verzoeker binnenkwam, had onmiddellijk begrepen dat verzoeker een schuilplaats nodig had. In dat verband verliest verweerder uit het oog dat Mogadishu gedurende jaren het toneel is geweest van gevechten, wat dergelijke vlucht dus niet ongewoon maakt.

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoeker geen beroep op de politie had gedaan, stelt verzoeker dat zijn oom reeds beroep had gedaan op de politie en dat zelf naar de politie gaan, inhield dat verzoeker opnieuw buiten zou moeten gaan. Aangaande de periode dat verzoeker bij zijn tante onderdook, benadrukt verzoeker dat het feit dat hij zegt dat hij iets niet weet, doch een hypothese voorstelt, geen tegenstrijdigheid is.

Verzoeker stelt voorts niet te weten *"waar de CGVS het haalt om te stellen dat het tweede telefoontje dat hij in eerste instantie niet zou aangehaald hebben, de directe aanleiding zou geweest zijn om hem te vermoorden. De aanleiding om hem te vermoorden begon bij de rekrutering"*. Hij verwijst hierbij naar pagina 9 van het gehoorverslag van het CGVS en stelt dat het duidelijk is dat verzoeker *"daarmee het telefoontje viseert dat hij bij zijn tante kreeg. Hoe anders zou hij geweten hebben dat ze zijn nieuw nummer bekwamen?! Het CGVS ziet hier een tegenstrijdigheid die er geen is."*

Wat betreft de tegenstrijdigheid over de datum van de moord op zijn vriend merkt verzoeker op dat *"de contacten van verzoeker met zijn familie gebeuren in de nachten, wat de tolk doet zeggen dat hij zich mogelijks vergist heeft"*.

Bovendien is verzoeker van oordeel dat hij op de DVZ niet voldoende tijd heeft gekregen op zijn relaas volledig uit de doeken te doen en dat men hem gezegd heeft dat hij dit in een later stadium zou kunnen doen. Verzoeker herinnert eraan dat hij normaal 10 dagen diende te wachten, maar zijn verklaring pas maanden nadien heeft afgelegd doordat de DVZ in die periode overspoeld werden door aanvragen.

Aangaande de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat uit het administratief dossier blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalë volatiel blijft en het geweld in Mogadishu de vorm van complexe terreuraanslagen en doelgerichte moordaanslagen tegen personen gebonden met de overheid of internationale instellingen.

Hij haalt ook aan dat UNHCR onderlijnt dat vele personen ontvlucht uit Zuid- en Centraal-Somalë in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingenstatus en dat personen afkomstig uit *"conflict-affected areas"*, waaronder Mogadishu gezien de aard van het geweld die er heerst, nood kunnen hebben aan een subsidiaire bescherming status wegens ernstige risico tot het blootstellen aan ernstige en

individuele bedreigingen van hun leven of persoon. Voorts stelt verzoeker dat, alhoewel de militieleden van Al Shabaab verdreven werden uit Mogadishu, wordt er niet betwist dat ze regelmatig aanslagen te plegen. Verzoeker voert aan een reëel risico op ernstige schade te lopen zowel wegens de aanwezigheid van Al Shabaab als door de wraak vanwege de clan van zijn echtgenote. *"Het is dus degelijk omwille van de algemene onveiligheidssituatie en de onmacht van de Somalische Staat verzoeker te beschermen tegen de terreuraanslagen gepleegd door Al Shabaab en tegen de gewelddadige incidenten omwille van de clanconflicten dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."*

Verzoeker verwijst voorts nog naar de COI Focus *"Somalië. Veiligheidssituatie in Mogadishu 6 september 2016"*, waarin de Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie er steeds complex, problematisch en ernstig is, dat AS er steeds terreur aanslagen pleegt waarbij burgers getroffen worden en meer doelgerichte moordaanslagen pleegt. Verzoeker voert aan dat het *"louter feit dat in 3 arresten d.d. 5.9.2013, 10.9.2015 en 10.9.2014 de rechters van mening zijn dat het terugkeren van een burger naar de dan huidige situatie in Mogadishu, niet strijdig was met artikel 3 EVRM is onvoldoende om te kunnen beweren dat dit steeds het geval is vandaag. Dit is des te meer het geval nu het administratief dossier van verweerder bevestigt dat de algemene onveiligheidssituatie in Somalië in 2016 verslechterd is, alsook de veiligheidssituatie te Mogadishu"*.

In hoofddorde wordt gevraagd de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen; in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te hervormen en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen terug te sturen met bevel bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt dat zijn problemen, die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht, begonnen zijn nadat Al Shabaab hem trachtte te rekruteren.

2.4. Vooreerst kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie vragenlijst CGVS van 12 november 2015) verklaarde dat hij zijn land is ontvlucht omdat “[o]p 13/08/2015 Al Shabaab mij [heeft] aangesproken. Ik was op een plaats waar alle jongeren samenkomen. Ze hebben aan ons gevraagd of we niet met hen willen samenwerken. Ze vertelden dat voetbal geen zinvolle bezigheid is. Ze wouden dat we mee zouden doen met de jihaad. Ik zei dat ik daarover zal nadenken. Ze hebben me een paar keer telefonisch bereikt om te vragen waarom ik nog niet geantwoord had. Ze vroegen of ik een tegenstander was van hun partij en koos voor de regering. Ze zeiden dat ik me moest schamen dat ik de ongelovigen steun. Ze hebben nadien ook gezegd dat als ik ze niet gehoorzaam dat ik zou worden uitgeschakeld. Nadien ben ik in andere districten in Mogadishu ondergedoken en heb beslist om te vertrekken. Ik weet dat als ik zou weigeren, dat ik gedood zal worden” (vragenlijst CGVS, punt 5).

2.5. Verzoeker bouwt zijn asielrelaas op het CGVS verder uit naarmate de procedure loopt. Zo verklaarde verzoeker pas op het CGVS dat hij beschoten werd door Al Shabaab (gehoorverslag van het CGVS van 20 oktober 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 9), terwijl kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate ingrijpende gebeurtenis ook vernoemt bij de Dienst Vreemdelingenzaken indien deze waarachtig zou zijn.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker tijdens het DVZ-gehoor niet voldoende tijd heeft gekregen om zijn relaas volledig uit de doeken te doen, hij is aangekomen op een moment dat de diensten van de DVZ overspoeld werden met aanvragen en hij zijn verklaring pas maanden nadien kon afleggen, wijst de Raad er op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoeker kon worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas op een correcte manier vermeldt. Dit klemte te meer nu deze aanslag op verzoekers leven, waarbij hij beschoten werd door Al Shabaab, de kern uitmaakt van zijn asielrelaas en tevens de eigenlijke aanleiding vormt van zijn vlucht. Bovendien bevestigde verzoeker bij het CGVS dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een samenvatting gegeven heeft van alle redenen die aanleiding gegeven hebben tot zijn vertrek (CGVS-verslag, p. 2-3). De Raad merkt nog op dat verzoeker niet kan menen dat de wachttijd van enkele maanden voor ondervraging bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem enig nadeel kan brengen nu hij hierdoor bijkomende tijd heeft gekregen om zich voor te bereiden. Derhalve kon van verzoeker worden verwacht melding te maken van deze beschieting. Zijn nalatigheid dit aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de waarachtigheid ervan.

2.6. Verzoekers asielrelaas wordt verder aangetast door tegenstrijdige verklaringen over de datum van zijn vlucht en zijn daaropvolgende aankomst in België (bij de DVZ 13 september 2015 (verklaring DVZ, punt 31); bij het CGVS 14 september 2015 (CGVS-verslag, p. 10, 13, 18, 19)), over de datum van de dood van verzoekers vriend M. (eerst verklaarde hij 14 augustus, dan 15 augustus (CGVS-verslag, p. 11, 12) en over de telefoons die verzoeker van Al Shabaab ontving (verzoeker verklaarde op zijn nieuw nummer een tweede keer door Al Shabaab te zijn gebeld in de nacht van 14 augustus op 15 augustus (CGVS-verslag, p. 15), terwijl hij eerder had aangegeven dat Al Shabaab zijn nieuw nummer pas op 29 augustus ontdekt had (CGVS-verslag, p. 9)). Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen derhalve verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.7. Verzoeker is evenmin coherent en blijft vaag over de vermeende rekruteringspoging door Al Shabaab, wat nochtans centraal staat in zijn relaas. Zo verklaarde verzoeker dat vier leden van Al Shabaab zich aan verzoeker en zijn vrienden openlijk in een bar hadden voorgesteld als “*mensen van de Islam*” en hadden getracht hen in te lijven bij Al Shabaab (CGVS-verslag, p. 8). Het is echter niet aannemelijk dat een georganiseerde terreurorganisatie als Al Shabaab op dergelijke indiscrete en onvoorzichtige wijze zou te werk gaan (of dient te gaan) om nieuwe leden te rekruteren, aangezien redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij op deze manier snel opgemerkt en gearresteerd worden.

Dit klemte te meer nu verzoeker verklaarde dat deze mannen ongemaskerd waren (CGVS-verslag, p. 12) en hij hen bij naam kende, “*Een van die jongens, een heet Cali Laatin, de andere Ayuub Tiniq, de derde heet Farah, de vierde heet Cismaan Axmad*” (CGVS-verslag, p. 8). Bijkomend is het dan ook opmerkelijk dat deze vier Al Shabaab strijders, welke volgens verzoeker zich reeds in 2006

aangesloten hadden bij de Islamitische Rechtbanken en welgekend waren in verzoekers wijk (CGVS-verslag, p. 8), al die jaren uit de handen van de autoriteiten konden blijven.

Waar het verzoekschrift stelt dat het *“voor A.S. gebruikelijk [is] in 3-4 fasen te rekruteren, eerst een eerst benadering, als “kameraden”, waar het religieuze naar voor geschoven wordt, dan, indien dat niet werkt wordt geld voorgesteld en tenslotte, als men steeds weigert mee te werken, dan doden ze”*, betreft dit een blote bewering die niet objectief wordt ondersteund. Bovendien wordt evenmin aangetoond hoe Al Shabaab personen gedwongen kan rekruteren buiten de regio waar ze aan de macht zijn en waar hun impact beperkt is zoals in Mogadishu. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen van zijn voorgehouden relaas, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die zijn beweringen kunnen staven. Aldus maakt verzoeker zijn verklaringen omtrent zijn beweerdelijke rekrutering door Al Shabaab, wat de kern uitmaakt van zijn asielaanvraag, niet aannemelijk.

2.8. Ook verzoekers verklaringen aangaande het vermeende schietincident en zijn daaropvolgende vlucht kunnen geenszins overtuigen. Zo stelde verzoeker dat hij beschoten werd door twee Al Shabaab leden en dat *“op die plaats waar ze op me schoten, was er een politiekantoor in Karaan district, naast ons. Ze hadden niet genoeg vertrouwen om me te zoeken in elk huis, omdat ze het risico liepen gevonden te worden door de politie. Dat is waarom ze vertrokken.”* (CGVS-verslag, p. 9-10). Dergelijke ongerijmde verklaringen, over elementen die tot de kern van verzoekers vluchtrelaas behoren, tasten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder aan, nu niet kan worden ingezien dat de Al Shabaab leden eraan verzaken huizen te doorzoeken omwille van de nabijheid van de politie, maar wel de aandacht naar zich toe trekken door het lossen van schoten en het inzetten van een achtervolging.

2.9. Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet tot de politie wendde na de aanslag op zijn leven door de twee Al Shabaab leden, temeer nu verzoekers oom naar aanleiding van het schietincident twee politieagenten had meegenomen ter bescherming (CGVS-verslag, p. 17). Dit klemt te meer nu het een onderdeel van een politieonderzoek uitmaakt verklaringen van slachtoffers en getuigen af te nemen en het bijgevolg niet aannemelijk is dat de twee politieagenten, aanwezig op de plaats van het misdrijf, zich volledig afzijdig zouden (kunnen) houden. Verzoekers uitleg dat hij de politie niet inlichtte omdat de twee politieagenten die zijn oom vergezelden van het Hamarweyne-district waren en niet van het Karaan-district (CGVS-verslag, p. 17) betreft een bureaucratisch verschil dat niet kan aangenomen worden als gegronde reden om de politie niet in te lichten, noch om aan te nemen dat deze agenten hun werk niet zouden doen. Dat verzoeker de politie van Hamarweyne dan niet kon inlichten omdat hij *“het huis in Hamarweyn [niet uit kon] en naar de politie gaan, want ik was bang gedood te worden in hamarweyne zelf”* (CGVS-verslag, p. 17) is bezwaarlijk ernstig nu de politie ook ter plaatse kan komen. Waar verzoeker aangaf dat hij de politie niet inlichtte uit vrees voor zijn eigen leven, kan deze uitleg ook niet aangenomen worden aangezien Al Shabaab verzoeker hoe dan ook wou vermoorden en verzoekers kans op overleven derhalve redelijkerwijs groter is door het inlichten van de politie, temeer nu verzoeker de identiteit kende van de vier Al Shabaab leden die hem trachtten te rekruteren. Bovendien was de identiteit van deze personen een publiek bekend gegeven. Dat verzoekers oom niet naar de politie kon gaan met de informatie van verzoeker omdat *“mijn oom vreesde voor zichzelf, terwijl hij me hielp het land uit te smokkelen en zich bemoeide met hun zaken, zou hij gedood worden, zou hij bedreigd worden, hij vermeed problemen”* kan evenmin overtuigen, nu verzoekers oom reeds betrokken was bij de zaak, gezien hij verzoeker kwam redden met twee politieagenten en verzoeker vijftien dagen bij zijn oom ondergedoken leefde (CGVS-verslag, p. 17-18). Dat verzoeker geen beroep gedaan heeft op de autoriteiten na deze aanslag – noch een aannemelijke uitleg kan geven waarom hij hieraan verzaakt heeft – doet derhalve afbreuk aan verzoekers voorgehouden nood aan bescherming.

2.10. Verzoekers nood aan bescherming wordt tevens ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker op geen enkel ogenblik een beroep heeft gedaan op zijn clan. Verzoeker verklaarde nochtans te behoren tot de Abgal (CGVS-verslag, p. 4), de clan die de controle over Mogadishu heeft, zo blijkt uit de informatie uit het administratief dossier. *“De politieke leiding van Mogadishu is in handen van één groep, de Abgal. Enkel de Hawiye-clans, [waaronder dus ook de Abgal valt], kunnen op korte termijn een grote clanmilitie mobiliseren.”* Bovendien voeren de Abgal strijd tegen Al Shabaab waaronder in de regio Shabelle Dhexe (*“COI Focus dd. 6 september 2016 Veiligheidssituatie in Mogadishu”*, p. 53, 54).

Waar in voormelde COI eveneens gesteld wordt dat clan- en familienetwerken van groot belang blijven voor onder meer iemands veiligheid, is het niet aannemelijk dat verzoeker, wanneer benaderd om toe te treden tot Al Shabaab, geen beroep doet op zijn invloedrijk clannetwerk. Dat verzoeker behoort tot een tot de dominante Abgal clan in Mogadishu, maar deze niet aanspreekt om zijn veiligheid te garanderen,

ondergraaft verder de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas en verzoekers nood aan internationale bescherming.

2.11. Het verzoekschrift voert nog aan dat verweerder de macht van het leger en de politie overschat, dat deze uit het oog verliest dat *“als leden van A.S. “verraden” worden aan de overheid, dat dan de gevolgen dramatisch zijn voor de overdragers. (pag.13)”* en dat blijkt uit de algemene informatie dat Al Shabaab nog zeer ongenaakbaar is in Mogadishu. Waar Al Shabaab inderdaad nog slagkracht in Mogadishu heeft, dient te worden opgemerkt dat de stelling *“als leden van A.S. “verraden” worden aan de overheid, dat dan de gevolgen dramatisch zijn voor de overdragers. (pag.13)”* een blote bewering betreft, die niet objectief wordt ondersteund. Waar wordt aangehaald dat er te weinig politie is, dat deze ondermaats functioneert en de coördinatie mank loopt, stelt de COI dat de politie er het voorgaande jaar wel op vooruit is gegaan en bovendien samen met andere autoriteiten al jarenlang Mogadishu uit de handen van Al Shabaab kan houden. Bovendien geeft de COI aan dat men eerder een beroep doet op informele kanalen, zoals traditionele en religieuze leiders, buurtwachten, clanmilities of private veiligheidsagenten, maar voor zware misdaad wél de politie inschakelt. Hierbij kan opnieuw worden benadrukt dat verzoekers clan zich wel vijandig opstelt tegen Al Shabaab (zie § 2.10). Ook geeft de COI aan dat er in 2015 en 2016 heel geregeld grote of kleine razzia's plaatsvinden waarbij, volgens lokale en internationale bronnen, vaak honderden vermeende militanten van Al Shabaab worden gearresteerd door de Somalische politie en/of AMISOM tijdens operaties in zowat alle districten van de hoofdstad. Dat deze arrestaties omwille van redenen van afpersing gebeuren, zoals het verzoekschrift stelt, kan echter nergens teruggevonden worden. Uit voorgaande blijkt dus dat, hoewel Al Shabaab nog een zekere aanwezigheid kent in Mogadishu, dit niet inhoudt dat de politie en veiligheidsdiensten niet optreden tegen Al Shabaab, noch dat het volledige politie- en veiligheidsbestel is overgenomen door Al Shabaab.

2.12. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas dat op vele punten, vaag, strijdig, incoherent en geheel verzonnen voorkomt en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.14. Waar verzoeker een schending van artikelen 3 en 13 EVRM aanvoert, wijst de Raad er op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er *in casu*, enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM, dient te worden opgemerkt dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.16. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.17. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.18. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.19. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoeker niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.20. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al-Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.21. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.22. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.23. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.24. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.25. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.26. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.27. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.28. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.29. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppingen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.30. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.32. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.33. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.34. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK